

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 1860/2023
07.03.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш, Татјане Матковић Стефановић, Јасмине Стаменковић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у предмету предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Марија Јоксовић, адвокат у ..., одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Рж Ст бр. 3090/23 од 24.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.03.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији предлагача изјављеној против решења Привредног апелационог суда Рж Ст бр. 3090/23 од 24.07.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија предлагача изјављена против решења Привредног апелационог суда Рж Ст бр. 3090/23 од 24.07.2023. године.

Образложење

Решењем Привредног апелационог суда Рж Ст бр. 3090/23 од 24.07.2023. године одбијена је као неоснована жалба предлагача и потврђено је решење Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 146/23 од 26.06.2023. године. Одбијен је као неоснован захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против наведеног решења предлагач је изјавио благовремену ревизију. Ревизију је изјавио због битне повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, сматрајући да је то потребно ради усаглашавања судске праксе.

Предлагач је иницирао поступак ради заштите права на суђење у разумном року. Решењем Привредног суда у Сомбору Р4 Ст 146/23 од 26.06.2023. године одбијен је приговор предлагача, ради убрзања поступка, којим је тражено да се утврди да је предлагачу повређено право на суђење у разумном року у предмету Ст 3/20 пред Привредним судом у Сомбору, а одбијен је и захтев подносиоца приговора за накнаду трошкова поступка. Побијано решење Привредног апелационог суда донето је у жалбеном поступку по жалби предлагача.

Одредбама Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/15) који је ступио на снагу 01.01.2016. године је регулисан поступак

који се води ради заштите права на суђење у разумном року. У члану 3. Закона прописана су правна средства којима се штити право на суђење у разумном року: приговор ради убрзавања поступка као иницијални акт, жалба као правни лек и захтев за правично задовољење. Ниједном одредбом Закона није прописано право на изјављивање ревизије. Чланом 7. став 3. истог Закона прописано је да се у поступку по приговору усмена расправа не одржава, а на остала питања се примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак. У поступку по жалби такође се сходно примењује закон којим се уређује ванпарнични поступак.

Закон о ванпарничном поступку у члану 30. став 2. прописује сходну примену ЗПП, ако тим или другим законом није другачије одређено.

По члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији. Разлози ревизије не указују на потребу да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права у поступку за заштиту права на суђење у разумном року, као ванпарничном поступку. Нема потребе ни за уједначавањем судске праксе. Одлука о повреди права на суђење у разумном року у стечајном поступку зависи од радњи које су предузете до тренутка када се одлучује о повреди, те могућности налагања да се предузму нове процесне радње ради убрзања.

Зато је применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, а у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку („Сл. гласник СРС“, бр. 25/82, 48/88 и „Сл. гласник РС“, бр. 46/95..106/2015) одлучено као у првом ставу изреке овог решења.

Врховни суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. и члана 420. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 28. и 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, и одлучио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 27. Закона о ванпарничном поступку прописано је да је у поступку у коме се одлучује о имовинскоправним стварима ревизија дозвољена, под условима под којима се по Закону о парничном поступку може изјавити ревизија у имовинскоправним споровима, ако овим или другим законом није другачије одређено.

У конкретном случају не ради се о имовинскоправном спору, већ о поступку ради заштите права на суђење у разумном року, који је притужбеног карактера и у

коме одлучује председник суда и непосредно вишег суда или судије које он овласти, те ревизија предлагача у смислу цитираних законских одредаба није предвиђена као могући правни лек. Стога изјављена ревизија предлагача није дозвољена.

На основу изложеног Врховни суд је ревизију предлагача одбацио, у другом ставу изреке, применом члана 413. Закона о парничном поступку, у вези са чланом 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку.

**Председник већа – судија
Бранко Станић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић